

2 0 1 4 - 1 5

PARTHENÓN-FRÍZ TEREM
KÖRÖSÉNYI TEREM
2014. szeptember 30 – 2015. június 5.

Engedjék meg, hogy egyéni árnyalatot adjak ennek a katalógus bevezetőnek – amely örvendetes módon, a kiállítóhely fontosságát is megerősítve már a hatodik a sorban –, és személyes élményeim alapján kalauzoljam el Önöket a Magyar Képzőművészeti Egyetem Epreskertjében található Parthenón-fríz Terembe múltjának és jelenének bemutatása kapcsán. Kötődésem – az 1889-ben átadott, eredetileg Stróbl Alajos szobrászművész műteremépületének fogadóterméül szolgáló – helységhez még annak a hetven évet felölelő időszaknak a végéről datálható, amikor is tan-műteremként működött. 1994-ben a Bencsik István és Karmó Zoltán által vezetett osztályba vettem fel, így hat éven át dolgozhattam a mai viszonyokhoz mérten kissé megkopott állapotú műteremben, itt sajátíthattam el a szobrászat mesteriségét, szemléletmódját. Kissé rozzant állaga ellenére is különös hangulattal bírt, sajátos arányaival, dupla tetőüvegezésével, a fejünk felett körbefutó reliefszeivel együtt élve nagy élményt jelentett ott tölteni a mindennapokat. Otlétem során két-három alkalommal is letakarítottam azt a tetővilágítást biztosító üvegkalitkát, amely megoldásnak a nagyon egyedi nappali megvilágítása köszönhető. Mindig megdöbbenünk a kisebb akrobatamutatóknak beillő, a vastagon ráakódott réteget eltávolító megtisztítás utáni fényáradattól, ami napsütés esetén ma is betölti a termet különlegessé varázsolva annak atmoszféráját.

2001-től a Szobrász Tanszék kiállítóhelyévé lépett elő, doktori iskolás időszakomban már sokak mellett élvezhettem ezt az új funkcióját is, amikor a jól ismert falak közé már, mint diplomás szobrász térhettem vissza egy bemutató alkalmával. Az elkövetkező évek alatt számos átalakuláson ment keresztül, több, a teret megbontó, a kiállításokat zavaró tényező kikerült belőle (agyagosláda, mosdó), minimalizálódott az infrastruktúra (radiátorok leszerelése, ajtófülke elbontása), felújításokon esett át (többek között a padlóburkolat), mindezeknek köszönhetően egy remek kiállítóhelyé avanszálódott. Szépen lassan eltűntek az egykori műterem nyomai, ahogy évtizedekkel korábban a patinás átrium kellékei is kikerültek belőle.

2010-től a Körösné Terem nevet is felvette, a hirtelen elhunyt tanszékvezető, és osztályvezető mester emlékét őrizvén, aki a kiállítóhely működtetésében is markáns szerepet vállalt. Történetem végére érve öt éve már, hogy tanárként ismét itt lehetek, és a kéthetenkénti megnyitók mellett a diplomavédések és a felvételi beszélgetések helyszínét is adva, újra és újra a fénytető alatt találok magam.

Megalósítva az eredeti elképzelést, miszerint valóban speciális adottságából adódóan hidat ver a Szobrász Tanszéken folyó oktatás és a falain túl zajló művészeti élet között, az immáron 15 éve működő kiállítóhely egyre nagyobb népszerűségnek örvend a működését figyelemmel kísérő látogatók körében, a kiállító művészeknek pedig már-már presztízs kérdéssé válik egy kamara kiállítás erejéig részt venni a programjában. Kezdetekben még a szobrásznövendékek is jelen voltak az igen színes palettán, ám számukra a kis sétával elérhető Kálvária szolgálat rendszeres bemutatkozási helyül, ahol egy-egy művel, installációval szerepelhetnek, a Parthenón-fríz Terem pedig egyre inkább professzionális mini-műcsarnokká vált.

Az elmúlt évadban a szokásos két egyetemi kurzus (Szobrászat épített térben – Farkas Ádám, Bevezetés a 3D animációba – Előd Ágnes) eredményeit felvonultató hallgatói kiállítás mellett még egy csoportos kiállítás kapott helyet, amelynek keretében a Szobrász Tanszék nyári művésztelepein folyó munkáról adtak számot a növendékek (Zanahe Nyáti). A folytonosságot biztosítva friss diplomásoknak, illetve fiatal, még a pályájuk elején lévő művészeknek is kínál bemutatkozási lehetőséget a program, ebben az időszakban a festőként végzett, ám az elmúlt években a plasztika felé forduló Martin Henrik oszthatta meg szobrait a közönséggel. A középgeneráció képviselői is jelen voltak, többek között Józsa Pál applikált kőplasztikáit, Kelemen Zénó minimál-organikus darabjait, valamint Kokesch Ádám vegyes technikájú munkáit lehetett megtekinteni. Az idővonalat folytatva természetesen a már jelentősebb életművel rendelkező szobrászok is fontos küldetéssel vesznek részt a művészképzésben, autonóm művészetük egy válogatott anyagának bemutatásával. Az idősebb generációt Gaál Endre az egész termet behálózó installációjával, Bohus Zoltán megvilágított üvegszobraival és Márkus Péter betű-térháló elemeivel képviselték, valamint a kőfaragó műhely művésztanára, Markolt György figurális kisplasztikáit láthattuk. Egy életmű lezárásának is tanúi lehettünk, az egyetlen magyar származású Meštrović tanítvány, a közel száz éves Veszely Jelena rendezett összefoglaló tárlatot. A sort az év végi epreskerti kiállítás szerves részeként nyárelőn a tanárok közös kiállítása zárta, a már hagyománnyá váló, tagjai közül sorra kerülő oktató egyéni kiállítása helyett.

Menasági Péter

Bohus Zoltánt kiváló üvegszobrászként tartja számon a kortárs művészetet feldolgozó irodalom és kritika, de ha a szemünkre hallgatunk, megértjük, az üveg nála csak médium, a Mester voltaképp a fény-szobrászat kiemelkedő alakja.

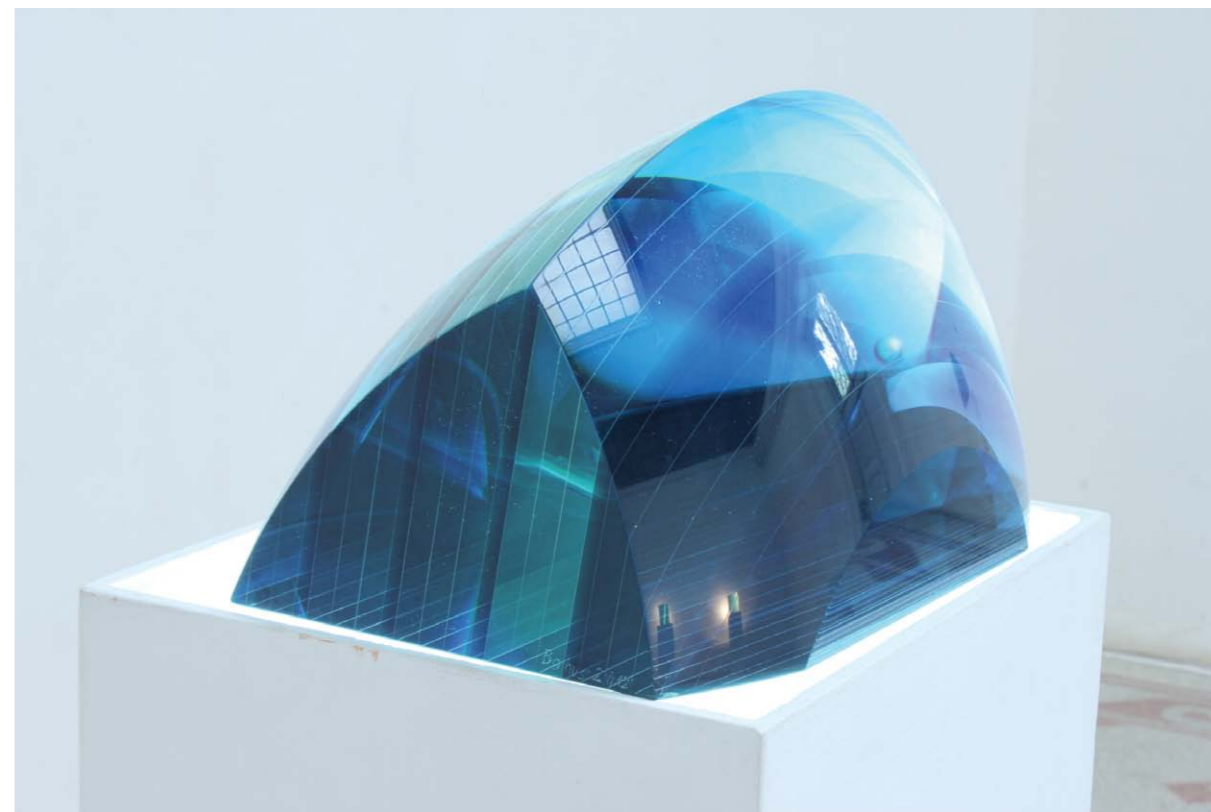
A szobrászat hangja, a formák láttatója az anyagon megjelenő fénytelenység, sötétség, az árnyék! Az áttetszőség és a fénytörés viszont keresztül-kasul szeli az anyagot, elbűvölő jelenségeket tud létrehozni. A látványosság hamar felkínálja a könnyű siker elérését is, de a bohusi életmű feszes, geometrikus rendszerben épül, szigorú szerkezete megkomponált ám talányos zenei hangzásokhoz hasonlítható térillúziókat, fény-mélységeket hoz létre.

Eszköztára zárt és szűk. Szinte kizárólag 10 mm-es síküveg lapokat ragaszt és csiszol össze.

Formái matematikai és geometriai képletekkel lekottázhatók. Az íves felületek megmunkálása, mint a monokróm festészetnél, manuális munkával készül. Az üveg vastagodásból eredő sötétülő tónusai, színei (kémia), tükröződései szinte végtelenül variálódnak.

2014 októberében az Epreskert Parthenón-fríz Termében rendezett Bohus Zoltán kiállításon ezekből a komponált és szabad, vonzó és titokzatos fény-szobrokból láthattunk hat új művet.

Farkas Ádám

• **Rétegek** ragasztott, csiszolt üveg 22x34x20 cm 2014

• **Tűz-Néruppu** festett vas 240x90x70 cm 2009-10

• **Tűz-Néruppu** zsírkő 26x12x9 cm 2008

• **Víz-Tanni** zsírkő 25x12x9 cm 2008

A posztmodern utáni korban bukkant fel egy nyelvi probléma; miszerint mi is van a posztmodern után? Minek is nevezzék el a korszakot, amiben épp élünk. Poszt-posztmodern ugye nem lehet. Általánosan elterjedt a retro-modern jelzős szerkezet. Másik lehetséges név volt az „új-modern”, ami szintén problematikus, mert mint annak előtte a neo- stílusok a historizmus idején, most a neo-modern is modorosságként jelent meg.

Történetileg ugye ismert, a „tapasztalati valóság” és az „elgondolt valóság” dualizmusa. De mintegy húsz éve felbukkant egy harmadik minőség; a virtuális valóság, ami sajátos ontológiai státussal bír. Nem az elgondolható valóság része, hanem az elgondoltan létezők (a tudományos alapelvek, a technikák és az algoritmusok) által generált tapasztalható valóság létezője. Az algoritmusokkal „megmunkált” virtuális dolgok, nem érzéki módon léteznek, elgondolva sincsenek, hiszen a számítógép technikája van elgondolva és annak a programjai vannak elgondolva, de ezek már nem érzéki létezők és közös működésükből már nem elgondolt dolgok származnak.

Amint az élővilágban a DNS-ből organikusan az fog létrejönni, ami ebben a molekuláris programban kódolva rejlik, akként a 3D nyomtatóban is az fog megszületni, ami a molekuláris és algoritmizált szinten programozott parancsokban rejlik. És itt a lényeges különbség. Mert, ma olyan hálózatok, tudományos technikai objektivációk léteznek, melyek nem csak az emberi akaratnak és terveknek megfelelően viselkednek, hanem önálló emergens létezőként a saját determinációiknak engedelmessé válnak, melyek viszont sem nem emberi, sem nem organikus elvek következményei, hanem a hálózatok, megastuktúrák entrópiikus törvényeinek vannak alávetve. Létezésük is sajátos minőség, mert legtöbbször soha nem kerül ki az algoritmusok világából mások viszont pusztító-, vagy teremtő erőként határozzák meg néptömegek életminőségét.

Két olyan design minőség bukkant fel a közelmúltban, melyek a korábban járatos esztétikai megfontolások alapján nem értelmezhetők, nem írhatók le és nem is kritizálhatók. A termékazonosításra használt random struktúrák – vonalkód és QR kód – természetesen jelentek meg a designban és az építészetben is, hiszen az ember a környezetében felbukkanó látványelemeket mindig is motívumokként használta, ráadásul egy modernizációs és metakommunikációs helyzetben az öndefinícióval kapcsolatos üzeneteit is ezek révén kommunikálta. Ez a vonalkód-, QR kód-architektúra vagy homlokzati modor ekként korra, térségre, civilizációs/kulturális helyzetre vonatkozik pro- és kontra- értelemben: az építés, a megrendelő, a használó identitás definíciójának eszköze.

A másik, az „új ornamentika”, a korábbiaknál még nehezebben elfogadott/tolerált, az elmúlt években elsősorban újdonságként felbukkanó divatjának az értelmezése igazi intellektuális kihívás. Ma is általánosan elfogadott és fundamentális értékszempontként tisztelt elv az építészetben az Adolf Loos-i maxima, mely szerint az „ornamentika büntett”. Könnyű azt belátni, hogy fölösleges az építészeti felületeken leveleket, indákat és vereteket alkalmazni, mert ez sem nem korszerű, sem nem gazdaságos. Mi történt akkor az elmúlt évtizedben? Elment az építészek esze, vagy feladták a tiszteletra méltó avangárd értékeket, elfelejtették az ezeket hitelesítő érveket?

A pozitívista hagyomány értelmében a tudomány és a művészet (az elgondolt valóság) tükrözi, modellezi az (érezéki, tapasztalati) valóságot, s e tükrözött, modellált realitás tapasztalatai visszavihetők az érzéki valóság keretei közé ahol haszonnal kecsegtető valódi és szimbolikus eredményeket hoznak. A mai számítógépes rendszerek és hálózatok viszont olyan mintázatokat képesek kezelni, melyek nemcsak algoritmizálhatók, de a felbukkanás pillanatában lokálisan korrigálhatók is. Így, a fraktálok és az emergens mintázatok már nem tükrözik a valóságot, hanem valós időben (real time) hozzák létre – teremtik – azt, ekként nem utánezatai, mimetikus képei hanem para-organikus változatai annak.

A hasonlóság, amit a néző érzéki örömmel fedezhet fel a kétféle mintázat között, önfeledt bizalomra is okot adhatna. De inkább igaz az, miszerint a valósággal párhuzamosan létező virtuális valóság létezői ezek a mintázatok és nem organikus létezők mimetikus képei. A minta és az ornamentika emiatt ma nem a historizmust és a retrospekciót metaforálja. Ez a bio-diverzitás mintájára felbukkanó logo-diverzitásba vetett optimista bizalom maga.

A posztmodern utáni korszakokban és ma már ez is többes szám, a kommunikáció nagyrészt a világhálón zajlik. Ennek kapcsolatrendszerei nem univerzálisak, nem hierarchikusak, nem tekintélyelvűek és főként nem ellentmondásmentesek. De ebben eligazodni mégsem nagyobb intellektuális kihívás, mint kirándulóként térkép nélkül sétálgatni a hegyek között.

Másoknak is sikerült már, miért ne sikerülne nekünk is...

Sólymos Sándor

Kiállítók:

Ámmer Gergő, Fekete Zsuzsanna, György Irma, Juhász Éva, Kattner Krisztina, Szunyog Júlia, Tasnádi Szandra, Törő Gábor szobrászok
Horváth Balázs, Magyar Anikó, Pethe Ádám, Szlameniczy Zita Éva építészek

• **Tasnádi Szandra: Buborék, terv a tiszavasvári uszoda épületéhez**
vegyes technika 17x80x60 cm 2014

• **Juhász Éva - Szunyog Júlia: Dombormű és falicsobogó (részlet)**
bronz, domborított sárgarézt, téglák 50x55x16 cm 2014

• **György Irma: Forrás** gipsz 70x60x45 cm 2014

• **Kattner Krisztina: Terv a tiszavasvári uszoda épületéhez** 2014

Édesapám kiállításának megnyitóján azt az érzést próbálom megfogalmazni, amit Ő átél alkotás közben. Ez egy olyan benső feszültség, ami szerintem mindannyiunknak ismerős.

Mint a felhúzott íjban eltárolt erő, állandóan jelen van egy készítés, valami Nagy dolog felé: megpróbálni igazán megélni, megérinteni az Életet. Egy örökké beteljesíthetetlen vágy, a nagy, osztatlan „Egy” után. Ez az elvesztett ősállapot – amely az egyetlen nyugvópontot jelenthetné számunkra – elérhetetlennek tűnik. Főleg mert többnyire rossz irányban indulunk a keresésére.

A centrifugális törekvés kifelé hajt. Úgy akarja megszerezni az „Egy”-et, hogy megkísérli meghódítani, kontrollja alá venni azt, a végletekig kiterjesztve önmagát. Kőkemény birodalmat épít saját korlátolt mintázatait ismételve, az Élet végtelen sokfélesége helyett. Ez a rossz válasz az „Egy” kérdésére: a „Megkettőződött tudat”. A Vágy és a Félelem kettőse ugyanannak a benső gesztusnak a két oldala. De végül – mint minden birodalom –, ez is összeomlik. A veszteség pedig alázatra nevel. Arra, hogy átadjuk magunkat a centripetális hajtóerőknek.

Mert a jó út befelé vezet, az Ego birodalmának feladása felé. Erről beszél az összes tradíció. Ezt jelenti az „Én-nélküli élet”, – vagy más néven a „lelki szegénység”. „Ha a mag el nem hal, nem támad új életre.” (Jn 12,24)

A teljességtől való elzártságunkra az egyetlen jó válasz, ha megszüntetjük a kerítést az „Én” és az univerzális lépték között. Abban a pillanatban helyreáll az Egy”. Ez a Szeretet állapota, ahol osztatlanok, fogalom előttiek a minőségek. Csakhogy aki ebbe az állapotba léphet, már nem az „Én”. Csak önfeledten, saját kerítésünket átlépve lehetünk az Egységben. Ez a magunkon kívüliség az extázis állapota, amely az Ego számára maga a halál. Mindennél jobban félünk kiadni a kezünkben a dolgok kiértékelésének, felcímkezésének jogát.

Ma sokan nem tudjuk átérezni a keresztre feszített ember képét. Ennek az az oka, hogy nem értjük meg saját helyzetünket, melyben fel vagyunk feszülve a vízszintes és függőleges minőségek keresztjére. A vertikális: az Ég és a Föld közti feszültség, és a horizontális: az idő, a történelem, a nemek közti pólusok, az én- és a többi ember közti feszültség középpontjában ott van a kereszt, rajta a mindenkor emberrel. Ez az állapot fogalmazódik meg Markolt György szobrászatában, minden léptékben a nagytotáltól a makró képekig.

Univerzális szintről indulva, az első probléma az Idő és az Élet eseményeinek egymásra torlódó töredezettsége. Csak megfagyott pillanatok egymásutánjaként „emlékezzük végig” az életet, de nem „éljük meg” igazán. Sem a Múlthoz, sem a Jövőhöz nem tudunk hozzáférni, hiába kapaszkodunk beléjük. Az Idő, és a Személyiség folyamatosága csak egy egyre kevésbé fenntartható illúzió.

A Környezet és az Ember viszonya is disszonanciát rejt. Célzott akarattal formáljuk Világunkat, észre sem véve, hogy alkotó, és pusztító akarataink környezetünkkel együtt belőlünk is torzót csinál. Akcióinkkal lecsonkoljuk magunkat a Valóságról.

Az emberiség kapcsolata saját múltjával szintén töredezett. Problémát rejt az emberi múlt, a hagyományokhoz való igaz visszanyúlás is. Eltorzulnak kezünkben a klasszikus idézetek.

A nő és férfi kibékíthetetlen különbsége, a szerelmi vágy feszültsége és lehetetlensége is ilyen felfeszülés, ami alól nem menekülhetünk. József Attila sorait idézve:

„Jaj, majdnem szétfeszít a szerelem, jaj majdnem összenyom a félelem...”

Egyre nagyobb közelítésben nézve az embert, újabb rétegek bukkannak fel, már a psziché szintjén: A társadalom felé mutatott szerepek és az Én-képünk viszonyának kettőssége, ami megjelenik az emberi arcon – mint a személyiség tükrén. Maszkokat, védelmek rendszerét, sebeket hordoz mint a *Bányászfej* c. alkotáson is.

Ezen túlmenve, még mélyebben el vagyunk zárva önmagunktól. Szakadék húzódik a benső mag, és a felette húzódó rétegeink között, nem tudjuk igazán megérinteni, megélni saját érzelmeinket sem. Nem szeretjük magunkat.

Noha fel vagyunk feszülve az Életre, de nem merünk meghalni, és Feltámadni az „Egy”-be, csak haldoklunk ezen a feszületen, amíg akarataink, makacsságunk tart. Valamiféleképpen meg kell fogalmazni azt, hogy mi a megoldás az emberi problémára, az elszakíttottság kínjára.

Ez a válasz pedig csak személyes lehet, nem intézményesíthető. A kereszt mögött elhelyezett *Tilalomfa* c. kisplasztika azt a benső hajlamunkat ábrázolja, ahogy a tudatunk nehézségi ereje mentén, a megszerzett tudást intézményekben, törvényekben rögzíteni próbálja, jogi garanciákat, biztonságot követelve, de ez lehetetlen. Nincs más garanciánk a Figyelme és a Jelenlétre, csak maga a Figyelem és a Jelenlét, és ez pillanatonként meg kell, hogy valósuljon. Ébren kell maradnunk.

A munkák egy része talált fadarabokból készült voltaképpen változtatás nélkül. Másik részük hasonló alapon szerveződik, de már saját alkotói gesztusokból összeálló mű egészen a hagyományos szobrászat formáló akaratáig. Mégis mindegyikben megnyilvánul az átengedettség szerénysége, az, hogy magunkon túli minőségek közvetítői vagyunk. Hívjuk Istennek, vagy kollektív tudattalannak, az alkotást nem az „Én” alkotja meg, csupán közvetíti a külső és belső valóságok között. Akkor, és annyiban válik valami alkotássá, ha van egy odaadó megfigyelője, akár ő a mű konkrét létrehozója, akár „csak” külső szemlélő. A kritérium az éber figyelem.

Markolt György szobrászművész rendelkezik ezzel a képességgel. Megvan benne a képesség arra, hogy pillanatról pillanatra – legálább alkotás közben – Ébren legyen.

És ennél aligha mondhatnék róla többet.

Markolt Sebestyén

• Rétegek mészkő 42x45x24 cm 2015

„A próféta elmondja, hogy az angyalok, a Felvigyázók egy része Azazel főangyal vezetése alatt az eget elhagyta és az emberek lányaival meg nem engedett viszonyt kezdett. A szerelmi viszonyból óriás lények születtek, akik az emberek minden javát felemésztették, bünt bűnre halmoztak, erőszakos tetteket követtek el anyyira, hogy a föld segítségért az éghez kiáltott.

Henóchnak, akit a könyv igaz embernek és az igazság hirdetőjének (grammateus és dikaiosynés) nevez, ebben az időben angyali hírnök jelent meg. A hírnök megparancsolta, hogy menjen a bukott felvigyázókhoz és közölje velük az Ég Urának ítéletét: Vigyázzanak a bukott Felvigyázók, mert szörnyű bűneikre nincs bocsánat s elkövetkezik az idő, amikor örök kárhozatra fognak vettetni. Amikor a Felvigyázók az ítéletet meghallották, meghökkentek. Elfogta őket, amint a szöveg mondja: tromos kai phobos: a rémület s a rettegés. Megkérték Henócot, hogy nevükben írjon az éghez könyörgő iratot és eszközöljön ki számukra bocsánatot.

Henóch az iratot elkészítette, a pusztaságba ment s ott hangosan felolvasta. Az ég angyalai elragadták, felvitték a szellemek birodalmába és az Úr színe elé állították. A Királyok Királya lángoló tűzpalotájában a könyörgésre élő szóval válaszolt és a Felvigyázóknak azt üzent: Nektek kellett volna az emberekért könyörögni, nem pedig az embereknek értetek. A kérést elutasította és a kárhozati ítéletét megerősítette. A Felvigyázókat arra ítélte, hogy megkötözve örök időkre a föld mélyére vettessenek. Gyermekeiket, az óriásokat pedig arra, hogy örök idő végén kárhozzanak el, addig pedig álljanak „törvényen kívül”.

Ezután az ég angyalai Henócot körülvették a túlvilági birodalmakon, a tűzországon, a szelek kamráján át. Láta az oszlopokat, amelyek az eget tartják, a világ legkülső részét, az angyalokkal szemtől szembe állt, látta a káoszt, az ítélet csarnokát, az üdvösség fáját és az igazság kertjét.”

Hamvas Béla Henoah apokalipszise című fordítása bevezetőjének részletét a megnyitón felolvasta Sallai Géza

• Szárnyas őrző mészáros 85x115x45 cm 2010

Válogatás a Magyar Képzőművészeti Egyetem Szobrász Tanszékének 2014 nyarán rendezett zalaszentgróti, nagyatádi, hevesi, nyárádszentsimoni és tihanyi művésztelepein készült alkotásokból.

Kiállítók:

Becskei Andor, Berkes Ádám Csanád, Combarro Inez Petra, Domokos Ágnes, Ecsedi Zsolt, Gwyzdala Dárusz, Gyurcsovics Mihály, Károlyi-Kiss Benedek, Koller Margit, Kotormán Ábel, Leitner Levente, Márfy Sebestyén, Nyári Flóra, Paráda Zoltán, Szabó Menyhért, Szunyog Júlia, Varjas Kató

• **Varjas Kató: Táj I.** beton, vászon, filc 50x70x3 cm 2014

• **Károlyi-Kiss Benedek: Templom** mészkő 38x45x25 cm 2014

• **Gyurcsovics Mihály: Nemtudommi** mészkő 46x22x23 cm 2014

• **Berkes Ádám Csanád: Fogaskerék** fa 60x75x60 cm 2014

A korábbi évek hagyományait folytatva az idén is csak olyan hallgatói munkákat állítottunk ki, amelyek teljesen kiállításkész állapotban voltak.

A válogatás igyekszik bemutatni az összes olyan témát, amit a kurzus érintett. A kurzus két féléves, ami elméletileg lehetetlenül rövid idő arra, hogy a hallgatók használható tudást kaphassanak. Egyetemünk művészhallgatóinak azonban megvan az az előnyük, hogy mielőtt elkezdik a 3D szerkesztést tanulni már tudnak kézzel rajzolni, mintázni, vannak művészeti anatómiai és ábrázoló geometriai ismereteik. Ezek az előismeretek megfelelő motivációval és szorgalommal párosulva lehetővé teszik, hogy a művészhallgatók gyorsabban átlássák a 3D szerkesztést, mint például a csak műszaki háttérrel rendelkező kortársaik. A két félév anyaga évről évre változik egy kicsit; részben azért, mert a szoftverek gyártója évente ad ki újabb szoftver-verziókat, amit az oktatásnak természetesen követnie kell, részben pedig a hallgatók és a vizuális ipar igényeit is megpróbáljuk követni a tananyag összeállításakor.

Ezzel együtt a fő hangsúlyt az ideai bemutatón a Mudbox-ban mintázott tanulmányfejekre helyeztük.

A munkákat válogatta és a videót szerkesztette: Előd Ágnes

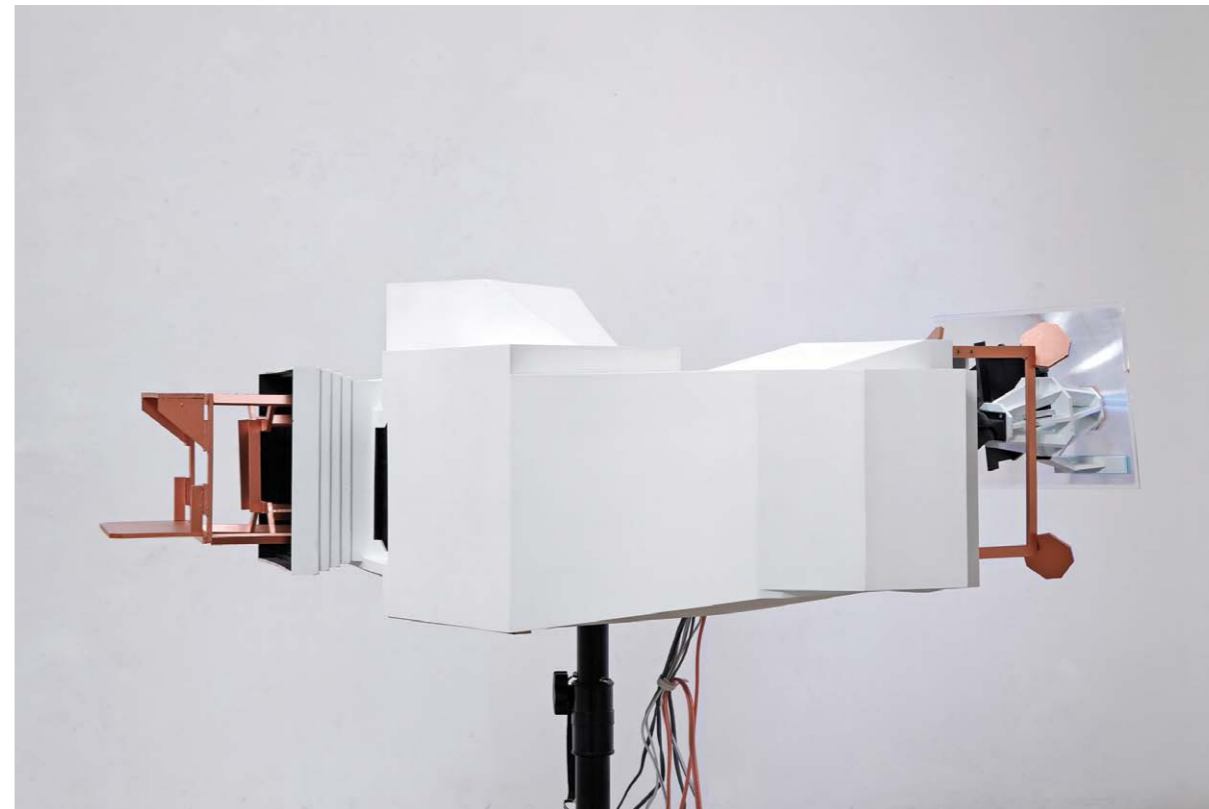

• György Irma: Ázsiai fej (tanulmány) 2014

• **Untitled** osb, rétegtlemez, plexi, mágnesek, akril 60x40x50 cm 2015

• **Untitled** rétegtlemez, plexi, akril, csavarok, elektromos szerelvények, vakumkorongok 20x110x70 cm 2015

• **Untitled** festett rétegtlemez, plexi, akril, műanyagok, erősítők, hangfalak, állvány 60x40x100 cm 2015

Pár héttel ezelőtt kaptam egy furcsa felkérést, amit nem is igazán tudtam hova tenni, elhiszem nekem, hogy molekuláris biológusként az ember nem sok szobrász kiállítást szokott megnyitni. Szóval bízhatnak benne, hogy ez egy unortodox megnyitó lesz.

Szeretnék önöknek pár érdekességet mesélni a kiállítás egyik fő alkotásának témájáról, a medveállatkáról.

Annak ellenére, hogy viszonylag kevesen ismerik őket, a medveállatkák mindenütt ott vannak: megtalálhatók a tengerek mélyén és a balatoni nádasok algabevonatában, Az Arktiszon és az Antarktison, de könnyen összefuthatunk velük a szél által felkapott finom törmelék közt is, amint éppen a következő mohamezőre igyekeznek.

A medveállatkák átlagosan 0,5 mm méretű élőlények, így csak mikroszkóppal vizsgálhatók. Kutatásuk közben azonban sokszor játszottunk a gondolattal, hogy milyen lenne, ha egyszer szembe jönne velünk egy dán dog méretű az erdőben – a szobor tanulmányozása közben mindenki döntse el, hogy ilyen helyzetben mennyi időt szánna az aprólékos vizsgálatukra és mennyit az erőltetett tempójú futásra.

Formailag rettenetesen változatosak, különböző test, karom, testpáncél és fejfüggelék formáik néha teljesen nem evilági külsőt kölcsönöznek nekik. Nem evilágiságuk egy különleges képességükben, az anhidrobiózisban csúcsosodik ki.

A mai kiállítás címe biózis – szabad fordításban – életforma. A biológia fogalomtárában rengeteg biózist találhatunk, de közülük biztosan az egyik legérdekesebb éppen az előbb említett anhidrobiózis. Az anhidrobiózis az élőlény egy olyan állapota, amikor az a mérési határ alá csökkenti az anyagcseréjét. Egyszerűsítve ez annyit jelent, hogy bármely modern eszközünkkel vizsgáljuk, nem tudjuk bizonyítani, hogy él.

Ebben a különleges állapotban elviselik a -200°C , de akár a $+151^{\circ}\text{C}$ fokot is, a fagyasztás és kiolvadás különböző fázisait, roncsoló kémiai ágenseket, ionizáló sugárzást, az emberre halálos mértékű röntgen sugárzás ezerszeresét, a vákuumot, de akár az óceán legmélyebb pontján lévő nyomás hatszorosát is. Az űrbe való kilövésük után nem csak sértetlenül visszatértek, de egy kis víz hozzáadása után újra képesek voltak szaporodni is.

Ezt a sok érdekes információt hallgatva, az ember tényleg megérti, hogy a medveállatkák igazi túlélők. Ami mellett talán elsősorban elmegy az a tény, hogy mindezen paraméterek teszteléséhez szükség volt egy jó adag kutatói szadizmusra is.

Mindezt figyelembe véve azt gondolom, hogy minden szakmai alapunk megvan ahhoz, hogy megtekintsük a kiállítást.

Kováč Barnabás

• Medveállatka - 'kísérleti űrlény' andezit 38x88x55 cm 2014-15

A szobor, a körplasztika egyik legnagyobb problémája, amivel kezdettől fogva küzd, különös módon saját fenomenológiai definíciója, hogy ugyanis körplasztika, körbejárható, több nézete van. Megszámlálhatatlan nézete van. Egyszerre műtárgy is és valóságos tárgy is. Részt vesz a valóság háromdimenziós világában, ezáltal lemond egyik legerősebb eszközéről, a vízióról. Csak a rögzített kép lehet vízió, a vízió nem körbejárható. Az egyértelmű elhelyezés feltétele a fogalmi meghatározottság. Ha nem tudjuk vagy téves előfeltevésünk által nem megfelelő következtetést vonunk le, hogy épp mit is látunk, hallunk, észlelünk, ha nincsen fogalmunk és határozott képzetünk róla, akkor nem is fogjuk tudni elhelyezni az érzékelés tárgyát az objektív térnek egy meghatározott pontján. Ha bizonytalanok vagyunk abban, hogy mit látunk, ha egyszer többféleképpen is értelmezhetjük azt, amit hallunk, észlelünk, ha könnyen át tudunk lépni az egyik értelmezési keretből vagy kontextusból a másikba, akkor az érzékelt tárgy is kilép abból a fizikai térfogatából, ahová a fogalmi felismerés beszorította. További hátránya a plasztikának, hogy nem színes, sőt szinte lecsupaszul, így nem vagy csak nagyon nehezen tud részt venni a kísérletben, hogy a „tűnékeny belső benyomások vagy élmények tiszta szubjektivitása totális diadalhoz segítse” (Boris Groys).

Ezen a kiemelt ponton álló plasztika tehát olyan helyet jelöl, amely szemben áll a hétköznapi sággal, a mindennapi profán léttel, s részben az ízlésen alapuló érzékiséggel is. A szemlélő csak az alkotó helyét foglalhatja el, amely egyetlen hely, de végtelen nézet ad. Ugyanakkor a Parthenón-fríz Teremben elhelyezett alkotást a körbejárhatóságának köszönhetően, önmagában is szemügyre vesszük. Éppen a körbejárás jelenti a plasztikus kép környezetéből való kivágását, szűkebb értelemben vett képi határainak megismerését. A nézőpont folyamatos megváltozásával az érzéki formára vonatkozó újabb és újabb lehetőségek tárulnak elénk. Ahogy körbejárjuk, figyelmünkkel minden oldalról megragadjuk, és szemünkkel „letapogatjuk” plasztikusnak hitt/tűnő felületét, a látványból észrevétlenül kiszűrünk minden nem a plasztikához tartozó érzéki elemet, s a szoboralakot a változó háttér miatt akaratlanul is elválasztjuk környezetétől. Habár a különböző nézőpontokból észlelt forma együtt változik a háttérrel, a tekintetünk és a figyelmünk fókuszálásából adódóan elsősorban a plasztikus kép (felület) formai kontinuitásából fakadó plaszticitását őrizzük meg emlékezetünkben, s csak ennek háttereként jegyezzük meg az őt körülvevő teret, amely a szobrot tartalmazza, s amelybe a szobor kisugározza magát. A körbejárás fizikai művelete is a kiindulási pontunkhoz vezet vissza bennünket. A fordított körpanorámakép, amelyet szemünkkel mozgásunkkal és az elménkkal magunk hozunk létre, olyan tárgyában egybefüggő és mégis elkülöníthető képek sokaságából tevődik össze, amelynek középpontjában nem mi, hanem a plasztikus képjelenség áll, s amelynek minden nézetéhez másféle háttérkép (körkép) tartozik. Végül a megismerés köre bezárul, amikor a néző visszaérkezik kiindulási pontjára. A helyet tehát nem egyedül a szobor határozza meg, de mindaz hozzájárul kialakulásához, amely a szobrot a térben érzékileg körülöleli. Amikor tehát tekintetünket a szoborra szegezzük, akkor azt egy sajátos képződményként is értelmezhetjük. A plasztikus kép háttere, illetve az őt körülölelő tér, nem azonos azzal a szintén képi, környező valósággal, ahol a síkfelületen rögzített absztrahált megmutatkozás/kép mint saját világa jelenik meg. A szobor környezete nem a plasztika megformálásakor megszerzett belső világa, hanem az a hely, ahol a világot meg kell mutatnia, mi több elő kell állítania és ki kell nyilvánítania.

Kelemen Zénó

• **Hullámfal** grafit, kompozit technika 60x150x25 cm 2006

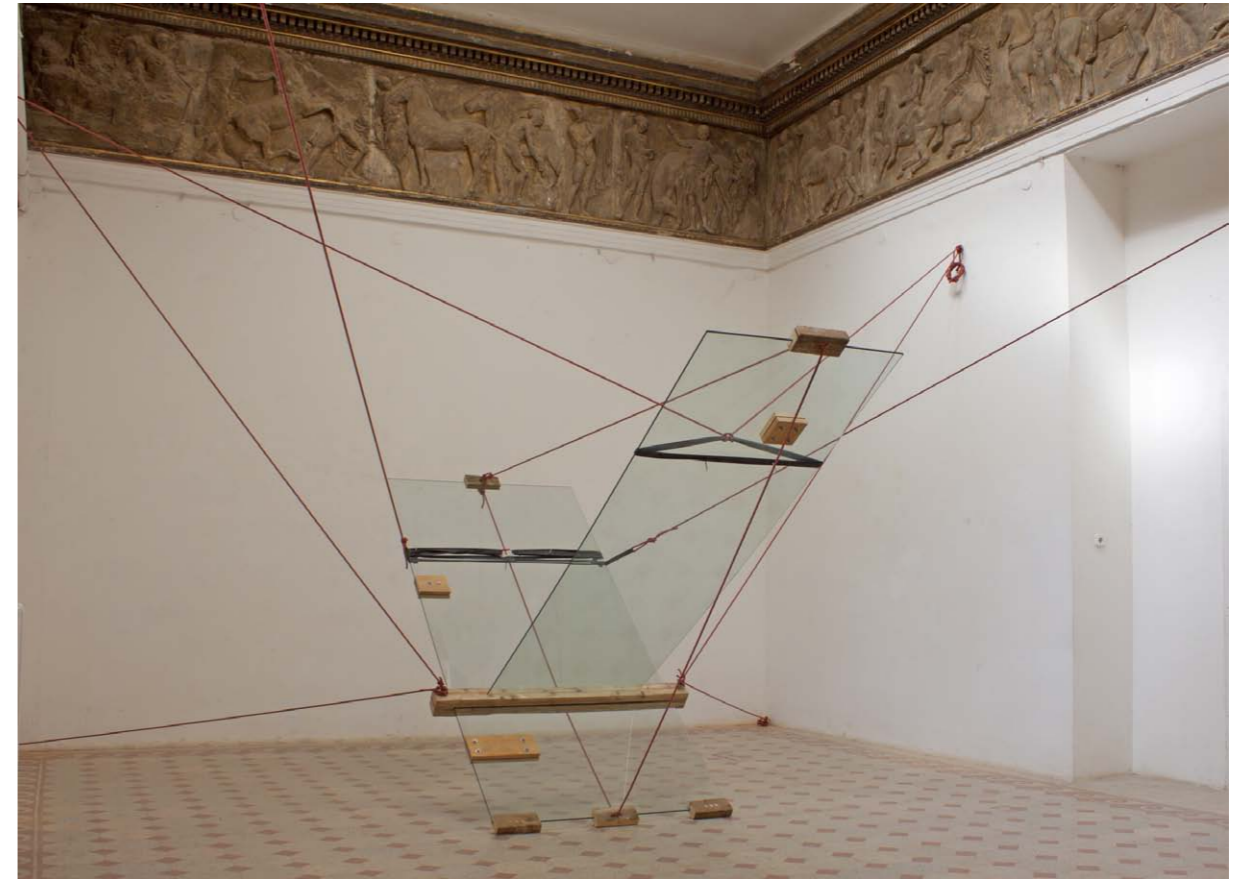
Nézem a kiállítás meghívóját és próbálom olvasni a képet, illetve az általa hordozott formát, amely ívelését tekintve kifejezetten keletiesen áttetsző és könnyed, ugyanakkor elemi módon dinamikus. Egy tussal felvitt gesztusrajz papíron, állapítom meg első pillantásra, de hamarosan elbizonytalanodom. A zöld erővonalak mintha üvegrétegek kötegeire asszociálnának. A síkba kivetített munka teljesen megtévesztő, mert mi van akkor, ha mindez csak reprodukciója egy valós kiterjedésű alkotásnak, amelyben az ecsetnyom síkjából felemelkedik az üvegnyaláb. Gaál Endrénél ezt soha sem tudni, annyira egyedülállóan bánik a térbe ágyazott üveggel. Egyáltalán, készít-e még valaki tisztán művészeti célzatú üveginstallációt rajta kívül, elrugaszkodva az üvegalkalmazást körülfogó hétköznapi, iparművészeti és építészeti mondható szempontoktól?, adódik a jogos kérdés azok számára, akik már találkoztak némely Gaál Endre üveginstallációval.

Gaál nem tipikus üvegművész, mert az üveg elé olyan feladatokat állít, amelyek önmagukban is roppant kockázatosak. Arra tesz kísérletet ugyanis, hogy dacoljon az anyag ősidők óta ismert tulajdonságaival, leginkább pedig annak törekeny anyagiságával, kifeszítve azt az általa megszerkesztett erőrendszerek hálózatába, mint valami pókhálóból. Az üvegnek a hétköznapi alkalmazásban meg van a maga tudományosan lefektetett statikai és mechanikai beágyazódása, de amikor kilépünk ebből a racionális, minden elemében kiszámított világból, és az áttetsző anyagot úgy próbáljuk alkalmazni, hogy nem a fenti szabályokat érvényesítjük vele szemben, máris ingoványos talajra léptünk. Meddig lehet tágítani a határokat, valahogyan mindig ez a központi kérdés, bármely anyaggal, nyelvvel, műfajjal vagy művészettel legyen dolgunk. De ez a legnagyobb kihívás is egyben, tudjuk jól. Olyan, mint táncolni a mély vízben.

A Velencei-tavi tájművészeti találkozók egyikén készült egy videó, amely szó szerint a víz felületén játszódik. Gaál Endre másodmagával egy a két végén kifeszített kötelet csapkod a tó felszínéhez, mintegy vonalat húzva a víztükörön, amely hol megjelenik, hol pedig eltűnik. Illúzió-e a törésvonal vagy valóban létezik, de inkább csak láthatatlanul? Vajon csak a szilárd víz rian, vagy a rianás, a törés lehetősége ott van a víz cseppfolyós állapotában is? Kivetíthető-e ez a fizikai, egyszersmind filozófiai probléma az üvegre is, amelynek úgyszintén alaptulajdonsága a kettős halmazállapot, továbbá az áttetszőség? Nem kétséges, Gaál ebben a roppant egyszerű tavi műveletben, a tűnékenység és az állandóság határmezsgyéjén matatva párhuzamokat keres a fizikai és a fizikán túli éteri világok között, ahhoz hasonlóan, ahogyan üvegkonstrukcióiban is egyszerre veti fel az anyagi keménység és a légies átlátszóság egyidejűségét.

Az artikulációs eredmények több mint érdekesek. A határozottan megfeszülő egyenesek és a lágy hajlítások a végsőkéig leegyszerűsített nyelv zárványaiban fogannak meg, így hát a távol-keleti formakultúrára történt mielőbbi utalás egyáltalán nem megalapozatlan. Néhány lírai ecsetvonásban maga a mindenség mutatkozik meg. Ott lakozik benne az emberi lét tűnékenysége és egyben szépsége is. Egyetlen csillámban, amely egyaránt felvillanhat a tó víztükörén vagy az üveg fénytörésében. Az ősi mester tusrajza és Gaál üvegmunkája között nem létezik különbség.

Szombathy Bálint

• **Határeset** helyspecifikus installáció 2015

Pontosan negyven esztendővel ezelőtt, 1975-ben a hajdani budapesti Csók István Galériában rendezett kiállítása alkalmával váltotta meg Veszely Jelena szobrászművész a szobrásszá válásának indítékait: „Először a sík felület érdekelt. Már gyermekkoromban csodálattal töltött el a tiszta fehér papír, amelyre mindenféle ábrákat lehetett firkálni. Majd az iskolakréta faragása következett, amikor rájöttem arra, hogy a tárgyaknak egyszerre több odalát is meg lehet mutatni. Kialakult bennem a tér érzete és az a vágy, hogy élményeimet térben formázzam meg. Így lettem szobrász.” És a szobrásszá váláshoz természetesen kellett még az 1938 és 1941 közötti években végzett zágrábi művészeti tanulmányok az európai szobrászat kimagasló jelentőségű mestere, Ivan Meštrović keze alatt, és kellett az az egy esztendeig tartó stúdium is, amelyet itt, a budapesti Epreskertben, Bory Jenő irányításával végzett.

Az itt bemutatott művek mintegy tájékozódási pontokat jelölnek csak meg egy gazdag, az emberi alakhoz, megjelenítéséhez, médiumához ragaszkodó, a klasszikus szobrászat eszményeinek szellemében a XX. század második felében kibontakozott, és még napjainkban is művekkel gyarapodó munkássághoz. Izgalmas formakapcsolatokat megteremtő, inkább nyitott, mint zárt tömegeket alkotó, klasszikum-igézte plasztikai világ, a tér dinamikus átlényegítése, a tradicionális műfajok és műformák alkalmazása és finom megújítása, sokirányú alkotói érdeklődés, egyéni látásmód, szuverén interpretáció – talán ezek lehetnének Veszely Jelena emberközpontú, dús emóciókkal éltetett művészetének markáns jellemzői, munkásságának művészettörténeti címszavai. A XX. századi magyar plasztikára visszapillantva Ferenczy Béni és Pátzay Pál munkásságával, műveivel állíthatók párhuzamba törekvései és munkái, de az is hangsúlyozandó, hogy e művész alkotásainak a korszak egyik fő tendenciájához kapcsolódó expresszivitás is a sajátja: művei, őrizve a Meštrović-i ösztönzéseket az áramlat két kiemelkedő jelentőségű magyar mestere, a Somogyi József és Kerényi Jenő művészete által körvonalazódó vonulathoz állnak közel, de annál lágyabbak, visszafogottabbak, bensőségeesebbek.

A reális alakidézés, a valósághű megformálás mellett megfigyelhető a súlyosan összefogott és a kissé nyújtott figuraképzés, és megjelennek az életműben olyan expresszív kompozíciók is, amelyeknek könnyed, már-már festői körvonalakkal összefogott tömegeiben csak sejtésszerűen van jelen az ember. De talán ennél is fontosabb, hogy a nyugodt, a mozdulatlan és a dinamikus mozgással éltetett figurák is mindenkor erőteljesen veszik birtokba a teret, s talán ezek ellenpontjaként sugároznak fenséges nyugalmat, időtlenséget a domborművek felületén megjelenő testek, s a részletezést kerülő, összefogott stilizált figura-sziluettek.

A kisplasztikák és a domborművek mellett zavarba ejtő gazdagsággal képeket és „képszerűségeket” is alkot Veszely Jelena: a szobrászathoz közel álló, és attól messze elszakadó, síkba transzponált, festői és grafikai eszközökkel megalkotott hagyományos és a hagyományokkal szakító műveket. Vannak e munkák között tipikus szobrászrajzok – amelyek mintegy előtanulmányai egy-egy majdani anyagban, három dimenzióban megszülető kompozíciónak –, vannak a karakterisztikus jellegzetességeket megragadó és a pillanatnyi élmény varázslatát őrző rajzi feljegyzések, vannak expresszív hevülettel megfestett, festőiségekben tobzó akvarellek, és vannak a Veszely Jelena alkotói leleményét meggyőzően tanúsító különleges munkák, az ún. cérnagrafikák, amelyek a textilművészet és a rajz határterületén, az alapszöveten varrógéppel és cérnával rajzolva születtek meg úgy, hogy megalkotásukkal egyúttal a szobrászati tanulságok is megvonhatók.

Ez a századik születésnapjához közeledő, ma is aktív művész munkáit bemutató, kamara-jellegű tárlat csak jelzésszerűen tanúsíthatja, hogy Veszely Jelena művészete alapvetően nyugalmat sugárzó, lírai érzelmekkel modellált kisplasztikákból – valamint zaklatottságokkal és félelmekkel terhelt grafikai és festészeti műsorozatokból – és besorolhatatlan műfajú és technikájú, különös hátszínvilágokat összpontosító alkotások együtteséből épül. Ugyanúgy hagyományokat őrzőn, mint a kifejezést éltető, kereső-kutató szellemmel vezérelten. A jelenkori szobrászat, a modern művészet értékes, immár két évszázadot és két évezredet is összekötő-átívelő életműveként áll előttünk Veszely Jelena szobrászata: műveit szemlélve akár mint egy nehéz, megpróbáltatásokkal terhes korszak szép, érzékeny tükröztetésére, akár mint a korszak humanisztikus mondandókat összpontosító plasztikai ellenpólusára tekinthetünk.

Wehner Tibor

• Ibolyaszedő lány fa 40x35x5 cm 1947

Kiállítók:
Drabik István, Farkas Ádám, Gálhidy Péter, Karmó Zoltán, Kő Pál, Lestyán-Goda János, Lukács István, Markolt György,
Menasági Péter, Sallai Géza, Sass Valéria, Szabó Ádám

Életrajzok

- Bohus Zoltán** 1941 Endrőd

Tanulmányok: 1961-66 Magyar Iparművészeti Főiskola

Válogatott egyéni kiállítások: 2015 Byzant Galéria, Pozsony, Szlovákia 2005 Plateaux Gallery (Köblitz Birgittel és Lukácsi Lászlóval), London, Nagy-Britannia 2004 Munkácsy Mihály Emlékház, Békéscsaba 2002 Terek és áramlások, (Lugossy Máriaval) Üvegpiramis Galéria, Budapest 2000 Portia Gallery (Lugossy Máriaval és Lukácsi Lászlóval), Chicago, USA

Válogatott csoportos kiállítások: 2003 Comtemporary Directions, Toledo Museum of Art, Toledo, USA 2003 Collection of Glass Sculptures, MUDAC, Lausanne, Svájc 2001 Szobrászaton innen és túl, Műcsarnok, Budapest 2001 Contemporary Glass Exhibition, Peking, Shanghai, Kína 2001 Shriek From an Invisible Box, Meguro Museum, Tokio, Japán

Díjak: 2014 Nemzet Művésze 2014 Kossuth-díj 2010 Hungart-díj 1997 Erdemes Művész 1991 a pécsi kispasztikai biennálé nagydíja 1984 Munkácsy-díj 1981 a kasseli Glaskunst díja

- Gaál Endre** 1957 Hódmezővásárhely

www.endregaal.hu

- Tanulmányok:** 1980-85 Magyar Iparművészeti Főiskola
- Válogatott egyéni kiállítások:** 2013 Villa Biener Cipressa, Olaszország 2012 Sculptos from Hungary, Südstadt Gallery Kassel, Németország 2006 Az Út Rippl-Rónai Múzeum, Kaposvár 2004 Mielőtt, Tornyai János Múzeum, Hódmezővásárhely 2003 Jelzőfény, Győr 1998 Start Galéria, Budapest

- Válogatott csoportos kiállítások:** 2013 Suprematism 100 Delft, Hollandia 2009 Nature Peace Geumgang Nature Art Biennale, Dél-Korea 2006 Glass Prize, Coburg, Germany 2005 Ballanced Dialog, 10th Anniversary of Hungarian Sculptor Society, Hamilton NJ. USA

- Díjak:** 2012 2. Magyar Szobrász Bienélé-díja 1998 Kortárs Magyar Üvegművészet-díja 1995 Ferenczy Noémi-díj 1995 MAOE-díj

- Józsa Pál** 1970 Budapest

Tanulmányok: 1990-1997 Magyar Képzőművészeti Főiskola, szobrász szak, mestere: Farkas Ádám

- Válogatott egyéni kiállítások:** 2012 Pécsi Galéria 2011 Magyar Intézet, Brüsszel 2008 Balatonyörök 2007 Hegyvidék Galéria, Budapest 2005 Helytörténeti Múzeum, Fonyód

- Válogatott csoportos kiállítások:** 2015 Képzőművészet itt és most. Nemzeti Szalon, Műcsarnok, Budapest 2011 A Villa Negra Művészeti Egyesület kiállítása, Palme ház, Budapest 2001 Balaton Múzeum, Keszthely 1996 IV. Szobrászrajz Biennálé, Vigadó Galéria, Budapest 1995 Pécsi Országos Kisplasztikai Biennálé, Pécs

- Díjak:** 2000 Szobrászrajz Biennálé, különdíj

- Kelemen Zénó** 1972 Budapest

www.kelemenzeno.hu

- Tanulmányok:** 1995-2001 Magyar Képzőművészeti Egyetem szobrász szak mestere: Jovánovics György 2012- Magyar Képzőművészeti Egyetem, DLA képzés

- Válogatott egyéni kiállítások:** 2013 Kiscelli Múzeum, Budapest 2010 Városi Múzeum, Győr 2008 Óbudai Társaskör Galéria, Budapest 2007 Fészek Művészklub, Budapest 2006 K.A.S. Galéria Budapest

- Válogatott csoportos kiállítások:** 2014 Ein Skulpturenprojekt der Stadt Tuttlingen, Németország 2013 Hiba, Dunaszerdahely, Szlovákia 2011 Art on Lake, Városligeti tó Budapest 2009 A tolerancia művészete, Meulensteen Art Museum , Cunovo, Szlovákia 2008 Möbiusz, Városi Múzeum, Győr

- Díjak:** 2014 Victor Vasarely ösztöndíj, Párizs 2011 Élet Menete Alapítvány, köztéri szobor pályázat első díja 2007 Art-Universitas pályázat / ELTE Trefort kert, első díj 2006-09 Derkovits-ösztöndíj

- Kokesch Ádám** 1973 Budapest

www.adamkokesch.hu

- Tanulmányok:** 1994-2003 Magyar Képzőművészeti Egyetem, festő szak, mestere: Maurer Dóra

- Válogatott egyéni kiállítások:** 2013 POD, Kisterem, Budapest 2012 Platform, Óbudai Társaskor Galéria, Budapest 2010 Paksi Képtár, Paks 2008 Sudo kino, Dorottya Galéria Budapest 2004 Possession, W139 kiállító tér, Amszterdam, Hollandia

- Válogatott csoportos kiállítások:** 2014 Painting and Beyond, Kunstgalerie, Bonn, Németország 2013 Impossibility vs. Self-Censorship, Matadero, Madrid, Spanyolország 2012 Haunting Monumentality, Plan B Gallery, Berlin, Németország 2011 Joy and Disaster, S.M.A.K., Gent, Belgium 2010 A képzelet tudománya, Ludwig Múzeum, Budapest

- Díjak:** 2007 Stúdió díj (FKSE) 2006-08 Derkovits-ösztöndíj 2006 Strabag Díj 2003 Herceg Klára díj

- Márkus Péter** 1956 Budapest

Tanulmányok: 1982-87 Magyar Képzőművészeti Főiskola, szobrász szak

- Egyéni kiállítások:** 2012 Márkus Péter és Bibekananda Santra kiállítása, Indiai Kulturális Központ, Budapest 2010 Made in Gallery, Pondicherry, India 2010 Erlin Galéria, Budapest 2010 Contemporary Art Festival, Magyar Kulturális Intézet, Új Delhi, India 2009 Magyar Kulturális Intézet, Új Delhi, India

- Válogatott csoportos kiállítások:** 2008 Fiat Lux kiállítás, Erlin Galéria, Budapest 2007 Danubiana Meulesteen Art Museum, Pozsony, Szlovákia 2003 XVIII. Országos Kisplasztikai Biennálé, Pécs 2003 Holland-Magyar kiállítás, nl.hu, Vlaardingen, Hollandia 2002 Hungart ösztöndíjasok beszámoló kiállítása, Vigadó Galéria, Budapest

- Díjak:** 2002 Nagyatádi Faszobrász Biennálé, földíj 2000 HUNGART ösztöndíj 1998 Munkácsy-díj 1993 Nemzetközi Szobrászrajz Biennálé, földíj 1990-93 Derkovits-ösztöndíj

- Markolt György** 1951 Kiskunfélegyháza

Tanulmányok: 1969-1975 Magyar Képzőművészeti Főiskola, szobrász szak, mestere Somogyi József

- Válogatott egyéni kiállítások:** 2013 Megközelítés, M. Gémes Katalinnal, Rácz Gáborral, Keresztény Múzeum, Esztergom 2013 Három út, Kis Tóth Ferenccel, Eszík Alajossal, Kiskun Múzeum, Kiskunfélegyháza 2013 Óbudai Szociális Szolg. Intézményi Kiállító Szalon, Óbuda 2012 Keresztútnál, M. Gémes Katalinnal Szent Erzsébet Ház, Sárospatak

- Válogatott csoportos kiállítások:** 2014 Országos Szobrász Biennálé, Művészet Malom, Szentendre 2014 Őszi Tárlat, Tornyai János Múzeum, Hódmezővásárhely 2014 Minden, ami ló, Szent László Lovas klub, Csobánka

- Díjak:** 2005 Bács Kiskun Megye Tudományos és Művészeti Díja 1981 Szegedi Nyári Tárlat, Szeged Megyei Jogú Város Nagydíja 1976 Kis Derkovits ösztöndíj

- 1975-óta tanít a Magyar Képzőművészeti Főiskola illetve Egyetem Szobrász tanszékén

- Martin Henrik** 1979 Siófok

Tanulmányok: 1999-2004 Magyar Képzőművészeti Egyetem, festő szak, mestere: Szabados Árpád

- Egyéni kiállítások:** 2014 Csillagszállító, Inda Galéria, Budapest 2013 Kosmosebuddha, Ungari Instituut, Tallinn 2011 Asteroid, Inda Galéria, Budapest 2009 Úrbuddha, Inda Galéria, Budapest 2007 Holdas festmények, Kodolányi János Főiskola, Siófok

- Válogatott csoportos kiállítások:** 2014 derkó.pécsi.2014, Műcsarnok, Budapest 2014 Szobrászati szimpózium Győr 2014 2012 Üzenet, Casati Art Corner, Budapest 2012 Radiospektív - nukleáris művészet, Stúdió Galéria, Budapest

- Díjak:** 2014-15 Derkovits-ösztöndíj

- Veszely Jelena** 1917 Ljaskovica

Tanulmányok: 1938-41 Zeneművészeti Akadémia, Képzőművészeti Akadémia, Zágráb, mesterei: Ivan Meštrović, Frano Kršinić 1941 Magyar Képzőművészeti Főiskola, diploma honosítottó képzés

- Válogatott egyéni kiállítások:** 2013 Palóc Múzeum, Balassagyarmat 2001 Vigadó Galéria, Budapest 1997 Józsefvárosi Galéria, Budapest 1994 Hatvani Galéria, Hatvan 1986 Börzsöny Múzeum, Szob

- Válogatott csoportos kiállítások:** 1994 Kisszobor.94, Vigadó Galéria, Budapest 1946, 1947 Zágráb 1944 Nagybánya

Kiadta • Magyar Képzőművészeti Egyetem, 1063 Budapest, Andrásy út 69-71.

Borító és grafikai munkák • Nemes Péter

Fotók • Gaál Endre, Haid Attila, Kustos Nikolett, Martin Henrik, Surányi Miklós, Szabó Ádám

Szerkesztő • Szabó Ádám

Készült 500 példányban

MKE, Parthenón-fríz Terem, Budapest, 2015

A kiadványt támogatta:

Nemzeti Kulturális Alap

